

Brenin

Brenin

Helden op het spectrum

Martine Sieron

Copyright © 2025 Martine Sieron
Uitgegeven via Brave New Books
Omslagontwerp Martine Sieron
ISBN: 9789465205304

www.bravenewbooks.nl

*We zijn allemaal reizigers onder dezelfde hemel,
en vertellen elk ons eigen, unieke verhaal.*

Dit is het verhaal waarin ik meer ontdekte dan ik zocht.

Martine

Inhoud

Thuis komen	9
Op verkenning	34
Dromen	45
In het licht	50
Nieuwe werkelijkheid	72
Moeilijkheden omarmen	97
De heldentocht	113
Sirius	125
Heldere hemel	136

Thuis komen

1

Het is al laat op de avond en ik zit gekluisterd aan mijn telefoon, want jij bent onderweg. In gedachten ben ik reeds bij jou en stel ik me voor hoe stressvol die lange rit moet zijn. Mijn gsm, de enige tastbare link tussen ons, toont een kort filmpje vanuit de camionette waarin jij opgesloten zit. De honden die op mijn schermpje voorbij komen, bewegen rusteloos heen en weer met grote ogen vol hoop en verwarring. Schuldgevoel neemt het even van me over — wat heb ik jou aangedaan?

Wanneer ze met de camera bij jou aankomen, weet ik niet goed wat ik moet denken. In tegenstelling tot de andere honden, lig je helemaal achterin jouw bench verscholen. De spanning druipt van je gezicht en je slikt zachtjes, terwijl je blik de camera ontwijkt. Het lijkt wel alsof je beseft dat je geen andere keus hebt dan je lot te ondergaan. Mijn hart breekt. Dappere meid. Als ik kon, toverde ik je met één vingerknip hier bij mij.

De aankomst wordt voorspeld ergens kort na middernacht op een openbaar parkeerterrein in Antwerpen en ik bereken mijn eigen reistijd voldoende ruim in, zodat ik geen minuut te laat ben. Ik wil je met open armen verwelkomen en omringen met warmte, of dat is toch hoe het eruit ziet in mijn hoofd.

De realiteit geeft me echter een ferme slag in mijn gezicht op het moment dat ze je uit de camionette halen. Ze zeggen me dat ze je niet op de grond kunnen neerzetten, omdat de kans te

groot is dat je zou proberen weg te vluchten. Vanop de zijlijn kijk ik toe hoe jij, verstijfd van angst, wordt overgedragen naar mijn auto.

Daar zit ik dan, naast jou op mijn achterbank. Je durft niet te bewegen. Je durft me zelfs niet aan te kijken. Laat staan dat je omringd wil worden door mijn vreemde armen, want dat is wat ik voor jou ben: een nieuw vreemd mens.

Op een rustige, liefdevolle toon vertel ik je dat je veilig bent, terwijl ik onhandig je tuigje probeer vast te maken. Je negeert me, draait je hoofd steeds ontwijkend van me weg en blijft naar buiten kijken. Ik streel je geruststellend over je borst.

Alles komt goed, lieve meid. Je bent vanaf nu veilig hier bij mij.

Je likt weer zachtjes, zoals ik je eerder zag doen op het filmpje en blijft me verder negeren. Vanop de achterbank kruip ik naar voren, zodat ik de deuren niet hoeft te openen, en vertrek. Ik wil je hier zo snel mogelijk weghalen.

Bij onze aankomst thuis, durf je pas na wat aanmoediging het eerste sprongetje uit de auto te wagen, maar de trap naar binnen, dat lukt je niet. Ik zie de paniek in je ogen. Je weet totaal niet wat een trap is, wat je moet doen, of wat er van jou verwacht wordt — ben je wel al ooit in een huis geweest?

Ik voel me zo machteloos en wil je graag een veilig gevoel geven, maar je vertrouwt me niet. Voorzichtig doe ik dan maar gewoon een poging om je op te tillen en naar binnen te dragen. Er staat hier van alles voor je klaar: een zachte hondenmatras, speelgoedjes, een bak met hondenbrokjes en vers water. Alles om je welkom te doen voelen, maar ik zie dat je er niets van begrijpt — heb je ooit een eigen slaappleats en gelegenheid gehad om onbezorgd brokjes te kunnen eten?

Het is intussen al diep in de nacht en mijn ogen vallen half dicht. Doodvermoeid zet ik me neer op de grond en laat jou, op je eigen tempo, op ontdekking gaan in je nieuwe huis. Het wordt me steeds duidelijker dat je dit nog nooit hebt ervaren, want je springt overal op. Op een bepaald moment sta je zelfs bovenop de tafel. Via de zetel spring je weer naar beneden en loopt nerveus alle hoeken af, tot je je eigen reflectie tegenkomt in het raam. Je begrijpt er niets van en blaft naar je eigen spiegelbeeld die afsteekt tegen de zwarte achtergrond van de nacht.

Ik ben me heel erg bewust dat ik met jou nog een hele lange weg af te leggen heb en begin me erg klein en onzeker te voelen — heb ik wel de juiste keuze gemaakt? Ben ik hier wel geschikt voor? Doe ik het wel goed?

Het angstige gevoel overvalt me om het als baasje zo slecht te doen, dat jouw ongelukkige lot getekend staat voor de rest van je leven. Ik verbijt mijn tranen en hou me sterk. Ondertussen merk ik dat de kom met hondenbrokjes toch even je aandacht heeft kunnen trekken. Voorzichtig eet je er enkele brokjes van op, zonder je nieuwe omgeving uit het oog te verliezen. Oog voor alles, maar niet voor mij.

Ik leg me neer naast jouw nestje waar jij, doodvermoeid door alle indrukken, uiteindelijk ook op neerploft. Samen vallen we in slaap.

2

Haar eerste maanden hier in België waren vreselijk. Ik kan het niet anders benoemen. Brenin verwoestte bijna alles wat ze te pakken kreeg, nam veel te weinig rustmomentjes vanwege de constante spanning in haar lijf, en bleef in huis plassen ondanks

de vele wandelingen. Het leek wel alsof ze buiten niet durfde te plassen, omdat ze te onzeker was om geurtjes achter te laten. De eerste keer in het park vond ze erg spannend. Ze zag op een bepaald moment in de verte een man op een bankje zitten en bleef stokstijf staan. Ze begreep de situatie duidelijk niet en kreeg het er zo benauwd van, dat ze geen stap meer durfde te zetten. Aanmoedigingen van mijn kant leverden niets op. Ze bleef verstijfd staan en staarde naar die vreemde man op het bankje — wat vond ze er zo eng aan dan? Op de heenweg passeerden we nog een school met enkele groepjes babbelende studenten. Ze vond het een beetje druk, maar die wandelde ze wel gewoon voorbij. Deze man op het bankje deed echter helemaal niets, behalve zitten. Zij begreep de situatie niet, en ik begreep haar niet. Als ik haar probeerde te overhalen om toch verder te stappen, kromp ze ineen en sloeg ze in paniek. Forceren was duidelijk geen optie, dus keerden we om.

Op een andere dag en een andere locatie, zag ze in de verte voor de eerste keer een weide met koeien. Ook dit begreep ze niet en bevroor van de angst. Volledig gefixeerd op de koeien, was er van mijn kant geen enkele afleiding of motivatie meer mogelijk om haar nog een stap vooruit te doen zetten. Ik wilde haar niet dwingen en koos wederom om terug te keren. De opluchting droop van haar af — wat is het dat ik niet zie? Wat is er zo bedreigend aan een weide met koeien of een man op een bankje, zelfs op verre afstand?

Er was bij ons beiden zoveel onzekerheid. Bij mij kwam dat voornamelijk omdat ik erg weinig ervaring had met honden, waardoor ik geen flauw idee had hoe ik de moeilijke situaties met haar moest aanpakken. Langs haar kant, omdat zij nog nooit met een baasje had samengeleefd. Het eerste half jaar van haar leven had zij enkel tussen andere honden buiten in een kennel geleefd, zonder socialisatie.

Ik las en zocht veel op over het gedrag en de opvoeding van de hond. Hoe meer informatie ik verkreeg, hoe meer ik echter beseftte dat ik zelf een manier moest vinden om haar te kunnen begrijpen. We moesten een manier vinden om mekàár beter te kunnen begrijpen, want dit was een zoektocht voor ons beiden. Brenin bleek geen doorsnee hond te zijn die je met iets lekkers kon afleiden in situaties waarin zij bovenmatig overprikkeld geraakte. Artikelen of boeken over de klassieke opvoeding van een hond, daar had ik dus niets aan. Ik kon haar niet aanleren iets te negeren of te doen in ruil voor een beloning. Zij had op die moeilijke momenten helemaal geen interesse in een beloning, want zij was namelijk geen happy pupje dat uit een veilig nest kwam en van kleins af aan vertrouwd kon geraken met haar omgeving.

Voor honden met een moeilijke start zoals haar, zijn er erg weinig middelen te vinden om te kunnen gebruiken als leidraad doorheen de integratie in hun nieuwe leven. Ik verdiepte me dan maar in andere soorten topics zoals lichaamstaal en natuurlijke instincten, om een beetje te leren begrijpen wat er allemaal in haar omging.

Op een keer schakelde ik een hondengedragstherapeut in. Hij had ervaring met buitenlandse honden, meer specifiek zelfs uit Roemenië. De man zou, naar eigen zeggen op de website, speciaal naar daar afgereisd zijn om te zien hoe honden er leven. Dat klonk dus als dé oplossing voor mijn probleem. Deze man ging onze redder in nood zijn, of toch dat hoopte ik. Zijn bezoek bij ons thuis bleek echter een flop. Zodra hij binnenstapte hing er een enorme gespannen sfeer. Hij vroeg me meteen om haar aan de lijn te doen en bij hem weg te houden uit angst om gebeten te worden. Ik weet nog dat ik dacht: Hoe wil je nu dat die hond jou vertrouwt als ze niet eens mag komen snuffelen?

We zaten gedurende het hele bezoek gespannen in de zetel, met Brenin kort aan de lijn naast me. Ze snapte er duidelijk niets van. Zodra die vreemde man binnenkwam, werd haar vrijheid in haar eigen huis beroofd. Gestraft eigenlijk, voor niets. Ze blafte en schrok op bij elke kleine beweging die de man maakte. Zijn idee was om elke keer als ze stopte met blaffen, een koekje naar haar toe te smijten. Haar hele lijf stond gespannen van de stress — meende die man dit nu serieus? Waar was hij met zijn buitenlandse ervaring? Was het dit?

Naar mijn gevoel heeft Brenin die avond een extra trauma opgelopen voor vreemde mannen. Het had iets verergerd in haar en ik voelde me schuldig. Die keuze om zijn externe hulp in te schakelen kwam namelijk van mij. Ik besloot daar en toen om dat nooit meer te doen.

Het is jij en ik, lieve meid en we klunzen ons hier samen wel doorheen.

Toen ik eenmaal doorhad dat ik dit op mezelf moest oplossen, begon ik volop te experimenteren en steeds verder te verdiepen in de wereld van de wolf. Haar gedragingen buitenshuis werden ondertussen steeds heftiger. Ze kon van het ene moment op het andere onverklaarbaar door het lint gaan. Haar stress lokte reacties uit waarbij ze zich explosief afreageerde op haar lijn en op mijn broekspijpen. Stressexplosies, als het ware, uitgelokt door overprikkeling. De oorzaken voor die extreme stress waren voor mij nog steeds niet duidelijk, maar ik wist wel dat het nooit gepaard ging met agressie. Ik kende haar inmiddels wel beter.

Soms verloor ik mijn ongeduld, maar dan dacht ik achteraf al snel dat ik dat niet had mogen doen. Ik moet voor haar net die persoon zijn die haar kalmeert en veilig doet voelen op de moeilijke momenten dat ze haarzelf niet meer onder controle

heeft. Een veilige thuishaven waar ze naartoe kan als ze in nood is, en dat ga ik niet bereiken door zelf gefrustreerd te zijn.

De aanvallen waren bij momenten zo hevig, dat ik geen stap meer kon zetten of ze attaqueerde de lijn en mijn enkels. Ik weet nog dat ik me op een bepaald moment, in tranen van radeloosheid, op de stoep naast haar neerzette. Ik kon niet meer. Ik was óp van de emoties en wist niet meer wat doen. Na een tijdje merkte ik echter aan haar kopje, oren, en heel haar lichaamshouding dat ze begon te ontspannen. Het besef drong door dat deze meid gewoon tijd nodig had. Véél tijd. In die ontspannen toestand ben ik toen terug opgestaan. Letterlijk en figuurlijk. Brenin schudde de laatste stressprikkelletjes van haar af, en we stapten rustig verder naar huis. Wat een eyeopener was dit.

In huis begon ik dagelijks leuke dingen met haar te doen, zodat wij een sterkere band zouden krijgen. Om haar af te leiden van de stress en het verwoestende gedrag, gaf ik haar uitdagingen die haar op een positieve manier mentaal konden stimuleren. Ze sloopte namelijk nog steeds alles wat ze vast kreeg.

Zo kwam ik op een dag thuis van het werk en zag ik dat ze mijn kostbare *Battlestar Galactica* dvd-collectie van de muur had getrokken. De hele sciencefictionreeks lag verspreid over de vloer, genadeloos doorboord met tandafdrukken. In shock knielde ik naast mijn verwoeste verzameling neer, terwijl het besef van deze catastrofe binnen sijpelde. Corrigeren kon ik op dat moment niet meer doen, want zij zou dat niet kunnen linken aan de verwoesting die zij eerder had veroorzaakt. Hoe boos ik me op dat moment ook voelde, ik moest het loslaten. Zij zou er niets van begrijpen als ik in een reflex zou uitbarsten.

Ik leerde haar trucjes en ze bleek een erg pientere meid te zijn. In no-time kon ze op commando: zit, pootje, rond mij draaien,